

Litterär Tidning.

N:o 59.

Onsdagen den 24 Juli.

1839.

Ett brev från Uppsala.
(Forts. o. s. fr. föreg. N:o.)

Det var Söndag. Om natten hade det regnat och himmelen var vid afresan helt och hållet beväxt med moln. Åuspicerne tycktes således vara föga gynnsmanna; också hade nära studenter, som dagen förrut bestämt sig för resan, af den sula väderleken låtit afsträcka sig från deltagande i färden. Stadens damer deremot ådagalade mera mod och instälde sig ganska talrikts; det är också en gammal erfarenhet, att det läcka kön, då det gäller någon förståelse, alltid är tapprade än det otäcka. Dejuron wet du ganska väl, att studenter omkring midsommarstiden, helsl strax efter en promotion, finnes öfverallt utom i Uppsala. Då man här till lägger den omräkligheten, att den nya brunnskyrkan på förmiddagen skulle invigas med bön och sång, hvorvid ätskillige sångare redan några dagar före Rosersbergsfärdens påtanande loswat biträda, så var det i sanning ett icke ringa bewis på enighet inom corpsen, att de lustresande studenternas antal steg anda till 50. Den första timmen tycktes det mulna himlahwälvet affugla sin dysterhet i de flestas anleten; man gick inswept i sin kap, på och röntade hvarje ögonblick att blixta öfversväld af en hållande skur. Men emot all förmordan började himmelen sätta sättningom ljusna och i samma mom klarnade förut sätta dyra anletena. Sångarna samlade sig nu på däck, skämingaffeln bliptrade i den wane anfödarens hand och de glada student-sångerna helsade jublande den frambrytande solen. Sedan sångenes första erfas hunnit något litet lugna sig, uppstod en paus. De öfriga studenterna, som, oakadt sina Elena röster, ansögo sig vid en deliberation af så allmänt intercē också åga en röst med i laget, blandade sig nu med sina musikaliska kamrater, och en allmän rädplågning uppstod. Alla öfwerens stämde i den gemensamma önskan att åsven detta år få genom sång och hurrarop betyga den äldriga monarken sin hyllning och vördnad. Det ringa antalet uppväckte likväl betänklighet hos mängen. Men modet hade växt med framgången; man ønskte, att sången ej war så swag, som man i början förmödade och öfwen de om bord varande damerna täcktes förlara, att den tog sig ganska bra ut. Földiden var, att man bestöt, lust sätta väl han, som universitetet och fäderneslandet gjort ge-

att vid ankomsten till Rosersberg hos Hans Majestät i underdådigheit anmåla studenternas gemensamma önskan, men att slut werkställdes också strax efter landstigningen. Hans Majestät läcktes svara, att han med välbehag ville afhöra sången, och bestämde timmen, då han ville emottaga studenternas uppvaktning. Hans Majestät befalte, att förfrißningar under tiden skulle updukas, en frikostighet, som studenterna beslutat, att denna gången i underdådigheit undanbedja sig, emedan den wid föregående tillfället gifvit anledning till åtskilligt ståmt hos de stora tidningarne i afseende på motiverna för studenternas årliga uppvaktningar på Rosersberg. Hans Majestäts besförling war likväl väterfallelig, och det är med stolthet jag fört dig omnämner den ordning och återhållsamhet, som wid tillfället rådde bland studenterna. På utsatt flocktag uppmarscherade vi på borggården, förstärkte af trenne utmärkte sångare, hvilka ankommit med de från Stockholm anlände ångfartygen. På halftogen visade sig genast Drottningen, omgifwen af hela den unga Kungliga familjen jemte hertiginnan af Braganza. En vackrare tofla kan man näppeligen föreställa sig. Man må sā mycket man will låta härvycka sig af konfrens kapeller; en ädel menniskogestalt med ådla anledsdrag har alltid i längt högre grad väckt åtmjinstone min beundran, och hvor finnes väl en sednare, en åtskärdare familj än den som nu prydjer Sveriges Konungathron? Men allas blickar riktades nu mot portalen, ty der framträder den wördnadsvärande hieltegestalten, den ännu ingen skädat utan wördnad sätta beundran. Läffigare hurrarop än de, som nu uppstämdes, wet jag mig aldrig hafwa hört. Derefter malkades hielten obärmare, åtföljd af sin Son och sina Sonsöner, och på ett tecken af Honom sätto vi en ring kring den ådla gruppen. Konungen tackade då med den kraftfulla västalighet, som är Honom egen, de församlade studenterna för den kärlek och tillgivandenhet, som de alltid visat honom. Hans ord gjorde ett så mycket djupare intryck som Hans synbara förelse wittnade att de kommo från det innersta af Hans manliga hjerta. Serdeles rörd war han, då han omtalade, hvilken oersättlig förs

nom Erkebiskopens nyligen inträffade bortgång. Han sade sig i houom häfwa förlorat en vän, ett stöd, och kyrkan des förmåsta prydnad. Slutligen önskade han, att vi alla måtte bli fwa lika lyckliga som han hels kände sig såsom stamfader för en distad Son och fyra förhopningsfulla Sonsöner, hwi-ka alla nu stodo vid Hans sida. Ester tales slut uppstämdes lika listiga hurrarop som förr, hwarunder monarken långsamt glägsnade sig, åtsöld af alla närvärandes välsignelse och kärlek. Studenterne nedmarscherade nu till ångfartyget, som redan en stund väntat på sina passagerare. Men knappt hade vi hunnit att väl komma om bord, förr än den yngre Kungliga familjen wisade sig på stranden. Vi skyndade dersöre åter i land och afsjöango för H. K. H. Kronprinsen några af de sänder, han under sitt vistande vid universitetet mest diskat, hvar-ester vi å nyö inskeppade os. Så länge den kungliga familjen önnu kunde ses från fartyget, hurrades det på det listiga, med hattar och munnar. Sällan har jag sett en så allmän och innerlig entusiasm, som den, hvilken under hela vistelsen på Rosersberg liswade studenterna och den omgivande folkmahan. Och är det väl underligt, att unga sinnen upp-rörmäs, då de se framför sig en älderstegeen hielte, som endast genowina bragder och sin storinhet banat sig vägen till en årofull thron. Wid åsynen af den kraftfulla gestalten upp-vecklas alla de stora minnen från ett oroligt, men bragdrift tiderhvarf, som led och kämpade för det åblaste-mensligheten åger — friheten. Ungdomen åsstår stora minnen, men den är icke mindre tillgänglig för hoppets hänsörande bilder, och hvor kunne vi finna en säkrare borgen för uppsyllandet af de förhopningsgar, som vi göre os om framtiden, än i den Furst, som är kallad att en dag bestiga thronen, och som vi åre öfvertygade då med varme ställ omfatta de reformer, som ensame kunna läka säderneslandets sår och gifwa Sverige den inre trefnad och belätenhet, som är längt mera wård än alla eröfringar och all yttre glans? En icke mindre tillsörlig borgen för dessa förhopningars uppsylande sågo vi i den adla Prinsesa, som med mildhetens spira beherrskar allas hjertan, och som genom den allvarliga och efter nyare tiders fördringar lämpade moraliska uppföstran, hon gifwer sina unga Söner, för alltid förvärvarat sig rätt till sitt nya säderneslands räcksamhet. Dessa berättelser framstälde sig siefmant för våra tankar, och må dersöre den kalte politiken förlata os våra känslors våra. Vi, som är unge, se i framtiden idel ljus och hopp, och när vi en gång bli fwa fallade att delta i statens vårf, sole wi med ord och gerning visa, att det är vårt allvar att se dessa förhopningar realisera. — Men jag finner med förväning, att ångbåten längesedan landat i Upsala och att jag hels befinner mig ett godt sycke på vägen hem till mitt, och som jag drött efter resan och längtar efter hvila, torde du ansöka, att jag nu önskar dig en god natt!

Tuus
Jettyn.

Litteratur.

Anmålan.

Menniskofläggers Saga eller Allmanna
Världshistorien förenad med Geografi

af E. J. L. Almqvist. Föra delar. 8 Rdt Ban-
co. 100 ark. Första häftet utkommer i Augusti eller Sep-
tember.

Den originellaste af Sveriges litteratörer utgifwer här medelst en världshistoria, som endast det förhållande, att historien här går parallelt med Geografin, wore nog att recom-
mendera. Den store Ritters djupa behandling af Geografin har öppnat nya vyer öfwer mensligheten historiska lif. Man har lärt sig inse att lokalen för handlingen har mera inflytan-
de på världshistoriens folk än man förr trott. (Betydelsen här-
af har i vår tanke ingen mera tråffande utvecklat än Hegel i Intledningen till sin intressanta Philosophie der Geschichte,
som åsven finnes sammanträden på Svenska i boken: He-
gels lär a o m staten och världshistorien.) Men åsven en annan sak rekommenderar boken. Den kallas
Saga, ej emedan förf will stämma bort Historien med lögner,
utan som skald i ordets djupaste betydelse fattar han det
factiska d. w. s. den skapande anda, som innebor hvarje folks
nationalitet och som åsven yttrar sig i de historiska sagorna.
Endast en poetisk Genius kan kritisistiskt åskilja hvilka sagor öf-
verensstämma med ett gifvet folks historiska Genius eller icke.
Under de äldsta tiderna är Sagans begagnande oändgänglig.
Den wanliga historien föraktar dem. En tredje fört-
tjenst, som man har att wánta af denna bok, är en djupinnig
Historiens Filosofi, fast populärt uttryckt. En man som rig
den grad, som förf. af Örnenroes Bok är dramatisk,
måste bättre än de fleste fatta världshistoriens drama. Att han eger
filosofiskt blick mer än de flesta tro vi vara constateradt af
handlingar sådana som: Om den poetiska fugan, Om
Svenskens Förhållande till Litteratur, Om
de Gamla och Nyares Vitterhet, Manhem's
förbundets handlingar, Några Drag i Skan-
dia, Svenska Fattigdomen o. s. v. Vi kolla wi
dare utveckla os härom, när första häftet utkommer. I obon-
nes Müller och Herder föreställa wi os såsom förf. till
likartade arbeten vara förebilder.

Skandinavien's Kyrko-häfder, frdn de äldsta till
närvarande tider, samlade och bearbetade af J. N. Lö-
mæus. Sednare Delen. Christianstad, Edergren. 1838. 795
s. 8:o — 3: 16. b:co.

(Forts. och sl. fr. föreg. Nr.)

Förf. yrtr vidare i företalen: "Mig torde af helslva mi-
na wäldigaste tadlare medgivwas, att detta werk är ibland öf-
det förf sta och andra i sitt slag af denna omfattning: det
kan således icke genom något annat förhandvarande göras öf-
verflödig, och de kyrkans män, jag såsom läsare i sunnerhet
påräknat, kolla wiht öfverse med försökets oundvikliga brister,
enär mitt läge debutom ej gerna medgivit någon djupare
forskning." Det är alltför sant, att svenska kyrkohistorien blif-
vit i mångahanda mätto försommad; wi häfwa om des bear-
betning redan yrtrat os i År 10 och ansöra dersöre här några
ord i ämnet uttalade af Geijer: "I protestantismens historia
hade Sverige gjort epok. Kyrkohistorien, sieflyckad genom
den reformation, som Gustaf Adolf politiskt stodföstad, synes
ej illa egna sig att bli fwa ett Svenskt werk — och har ej
blifvit det. Den theologiska riktning, som utmärkte tidpunk-

ter af vår politiska hörhet, har visheten hos oss burit sin tecding om dese man finnes ännu quat i Nors kyrka i Werm-
land. Förf. skrifwer nämner rigtigt s. 226 227, 229. — S.
frukt i en politisk kyrka, representerande i staten, och uti staten även representerande lärdomen. Man skulle deraf vilja
hämna godt hopp i synnerhet för de wetenskaper, som just lig-
ga på gränsen emellan den kyrkliga och världsliga lärdomen,
och i hvilka bågges samverkan tydligast borde skönjas; — Förf.
kohistorien är en sådan. — Men oaktadt en Baazii,
Örnhielms, Spiegels, Benzelii, Celsii och andras förtjenster,
har detta hopp saknat upphöfelse. Sverige har hvarken nå-
gra stora arbeten att uppwisa till kyrkans allmänna historia,
ei heller har det sjeft ännu en genomsjöd kyrkohistoria; och
verksamheten att skaffa ämnen dertill, har snarare af an-
ttagit. Vi skulle vara förlagte, att i sednaste tider uppträ-
da många Wallquists och v. Troils likar. Ärven i anseende
på kyrkohistorien har således kyrkans och lärdomens politi-
ka aktenskap i Sverige ej varit synnerligen lyckigt! (Litt.
Bl. 1839, s. 2.)

Utom det rent kyrkliga har vår Förf. äfven upptagit äm-
nen af cultur — och litteraturhistorisk art. Hårom gifwer han
oss i företaket en vink, då han talar om "Nationens högre
bildningshistorio" och "Söldringen af nationens intre, moraliska
och intellektuella lif."

Slutligen uttrycka vi den önskan, att Förf. snart måtte se
sig i stånd att upphölla det blott viforligen gifna löstet om ur-
givandet af en tredje del eller bihang, "som skulle innehålla
hvarje handa berättiganden, tillägg och hittills ötryckta urkun-
der serdeles för nyare tider," hvarester vi öfvergå till med-
delanden af några speciela anmärkningar.

S. 46. Förf. bestämmer ej tiden för biskop Braxs afresa
från fäderneslandet. Då några skrifwa 1528, men andre (t.
ex. Troyell: Handlingar I. 36) 1527, torde vi få ansöra Mes-
senii (V. 42) uppgift, att resan skedde i Juli månad 1528 till
Gotland, hvarifrån kofan snart skrädes till Danzig. — S. 141, 2.
gör Förf. en högst opakande tillämpning på närvarande för-
hållanden, då han säger vår tids ohejdade smäldestyrna i sam-
ma kategori med Laurentii Petri, sikt öftright starkt betwistade,
karpa brev till Erik XIV, ehuun han sjelf anmärker, att "bres-
wets ton och innehåll wore wärdiga en Ambrosius eller Spe-
ner"; och breffritswaren tillkännagifwer, att husmudmotivet
för brewfets aflatande var "att låta mitt samvete och fria
min själ." Desutom torde det väl vara någon kilnad emel-
lan ett enskilt förmaningsbref och uppenbart lastligt tal och
skrifstätt. — S. 205. Carl IX "antog konungavärdigheten"
1604, ehuun han ej kröntes förr än 1607. — S. 225 står:
1573 läs: 1637. — S. 261. "Den första dramatiska föreställ-
ning uppfördes i Sverige 1594." Förf. citerar här Ham-
marstedt, som berättar att Judas Redivivus detta år uppfördes;
men Rödquist har sedan väckt uppmärksamhet på, att detta
kanske ej författades förr än 1614. Förf:s uppgift kan dock quat-
så, om en annan kalla uppgifwes. Ist. Sw. Litt. För. Tidn.
1836 s. 249. — S. 364. "Biskop Petrus." Förf. tyckes
här hafta följt Rühs IV. 545, som drått skrifwer Eskil An-
dersson Petrus i stället för Eskil Olson Petrus. (S.
Bitt. Hist. b. Ant. Academiens Handl. IV. 166 skrifwes af-
wen drått Eskil Andersson Petrus) Denne Petrus var den
förste Wermåndning, som blef Magister i Uppsala Fadren O-
lof Petrus underkref såsom Capellan i Nor Uppsala Nötes
besitt 1593 och blef sedan Kyrkoherde i Philipstad. En an-

land. Förf. skrifwer nämner rigtigt s. 226 227, 229. — S.
366. "Barthesian", barbarist för Cartesian. — S. 369.
"Arenius, pastor i Wermånd." Eroligen enligt Wieselgren
I. 265, som skrifwer: "Pastor Malaxensis i Wermånd." Läs:
Född i Wermånd, Pastor i Malax i Österbotten. — S.
373 sages, att Laurentius Paulinus Gothus blef förste Rector
i Upsala, ehuun Förf. sörer s. 143 nämmt, att redan Laur.
Petri Gothus bekladt denna post. L. Petri Gothus war den
förste Rector vid Uppsala Akademie, hvilket kan ses af J. H.
Schröders Fasti Rectorum, hvärligenom Rectors-längden
sörf blifvit påfylligt completerad ifrån embedets sistelse till
och med 1838. — S. 391. "Johan Rudbeck" läs: Rudbeck
i us, såsom han sjelf skref. Deremot skrifwer Förf. s. 725
"P. Rudbeckius," ehuun denne sjelf skref Rudbeck. Blod
källorna för J. Rudbeckius har Förf. uteglömt Fransens min-
nesteckning i Sw. Akad. Handl. samt en biographi i Grevne
Schwerins skrifter i Upfostran och Allmän Cultur, på hvilket
sednare skulle dock de citerade Link. Bibl. Handl. nästan mer
slutande följas. — S. 397. "Johan Baazius den äldre."
Det må anmärkas, att den äldre Baazius rättast kallas Joan-
nes eller Jöns Ist Adlersparres hist. samt I. 303.) Den un-
ge deremot skrifwes altid Johan. — S. 399. Baazius hade
ej tre utan fyra söner, hvoraf den yngste blef ärkebiskop Ist
Stiernmans rättelse till sin Bibl. Suidgoth. — S. 556.
sår: Blomstedt, läs: Bolmstedt. — a — b —

Högsta Medicinska och Pharmaceutiska månadsskrift I Ban-
det I Hästet. April 1839. Att. 1. Drig. uppsats: All-
männa reflexioner om det förhållande, hvare pathologista ana-
tomien och medicinen stå till hvarandra samt om det infly-
rande den förra utlösat och utlövar på den sednare; af M.
H. H. (Forts. från föreg. Nr.)

Att förhållandet nu är helt annorlunda derom kan en
hvar öfverlyga, sig som t. e. genomläser ett eller annat maf-
de sednare Banden och hästena af Tösk a månadsskriften
Hygea, hvilken senast är redigerad i och för den speci-
fika Methodens nära och utveckling. Jag vill härmed
specielt hänvisa till Wienerläkaren Dr. Hamps uppsats (Hg.
X. 1. 2: Die Vereinigung der pathologisch-anatomischen
Diagnostik mit der spezifischen Heilmethode. Sådan är nu
status questionis. Utan att i alla gilla denna artikels fram-
ställningsätt, bör dock ej underhållas, att ur den samma artificiella
grunddrag till närvarande granskning i ämnet är hemtade.
Så har jag desto helte mäst försöka, som jag, i likhet med
de fleste andre Skandinaviske Läkare, inom och utom hufvud-
länderna, icke hittills varit i stånd att på egen hand orientera-
 mig i auscultationen, utan dömt till det relativt phisiologi-
co-pathologista tillståndet af andra tecken; eller överoende dets
af biträdt vid sectiones cadaverum och dervid, så vidt görligt,
lårt hvad sig funnit inhemska.

Den i Frankrike rådande philosophiska ångoten hvare bas
är observation och warsebiljning, som dersöre gör sig med sin

se världens betraktande torde mähända bland annat der hafwa medverkat att gifwa Franska medicinen sin diagnostiska förträfflighet — Noga! — En tid har kommit, som mer än de föregående visar den applicativa medicinens stora beroende och behof af de sordom med en vis philosophisk eller empirisk förnämhet så kallade hjälpwetenskaperna: Anatomi, Physiologi, Medicamentlära och Pathologie, hvilka nu mer och mer gör sig gällande som den sanna Medicinens fundamentala hörnstenar. Vorttag en af dessa och bygnaden lutar straxt åt sidan. Hahnemann och hans närmaste lärjungar försommade och föräklade nästan all Diagnosistik, allt i ifwer för läkemedelslärans upparbetning; de franska pathologiske anatomerna gjorde det samma med läkemedelsläran. Så fortgick emellertid å ömse sidor ett rafft detaljarbete, utan att arbetaren på ena sidan serdeles värddade sig om den andras förehavanden. Deri hade dock hvar på sitt håll sin rätt, enär Tyska partiet ännu blotz hade för sig en osäkrig diagnosistik, med bristerna sylda af hypotheses, liksom det Franska en gammal sträp och oduglig läkemedelslära med sin Theriac, och andra likartade sammansländningar, ännu bibehållna i de sanctionerade pharmakopéerna. En transformation af Medicinen var således nödig. Behövtes deraf var det, som väckte de olika försökern dertill. Likväl till mångden af Läkare, just nu i öfvergångstiden, als intet weta något derom, utan ser blott enskilda brister att sylla och tror sig salig i tron på Hippokratiska Läkarsbibeln. Visserligen gaf och Medicinens Fader, för sin tid, med ringa hjälpmittel, stora observationer i arf å esterkommande, serdeles i fråga om genius & decursus morborum epidemius, men så har dock hvarje tid — wår i synnerhet — sina egenheter åttaen i dessa förhållanden. — Hårdagas dersöre de Hippokratiska Skrifterna, så bildar man sig phantasi spel af nutidens sjukdomar. Hur hells man dock må bedöma jäsningen som försiggår, och öfver de olika tänkande och handlande fälla olika omdömen, betraktande somliga såsom tillhörande någon vish på rätta vägen stadd skola, andra åter såsom sekt, parasiptiskt fäste på sanningens träd wed sin ewigt friska grönsta, så fort gär dock mänskliga Kunskaps-utvecklingen efter sina beständiga lagar. De enskilda mänskorna är dessa lagars redskap. Den ena idéen ordnar sig till den andra, liksom väl inom mänskliga Individet, som inom slägter. — Ingen ny tanke uppstod af sig helselst. — Humbold säger dock dersöre: att lisvar andans utveckling, trelsekskraften må för öfrigt vara huviken som helsit: vilja, hypoteses, divination eller på facta grundlagda slutsölder, altsedan det att vidga idékretsen eller göra synkretsen klarare eller till utfinnande af nya banor och egna vägar inom viden —

Hahnemann genomstädade i sin mannaalder den då gängse diagnostikens osäkerhet med hypothetiska mellanlager i virket. Han gick dersöre till den andra ytterligheten, att förkasta alt pathologiske underlag; och i dessas ställe återtaga den redan då föräldrade Hippokratiska sjukbeskrifningen med ensamt hänseende till symptomerna. På samma sätt betraktade han också werkningarna af medlen, endast såsom symptomer. Likväl måste medisinswas att han så väl uppfattade sjukdomarnas, som medlens subjectiva werkningar, i deras totala yttring, och hvad uttrycka så uppfattade symptomer för känslan väl annat, än inre förbigågna, ej blott dynamiska, utan också materiella förändringar? — Att komma dessa alt närmare på spåren och utreda,

do dem i sitt innersta samband med de före har varit och de den specifika Läkemedelslärans yttersta problem. Vid tillämpningen deraf har jag likväl alltid i första rummet att weta 1) hvad är att loka 2) hvad är redan lakt eller icke 3) hvadata är läkning möjlig eller icke.

Men jag således att tuberkler i hjernen och deh hinnor hos barn mestadels grundläggas. Watu i bjernan (hydrocephalus acutus), så behöfwer jag ifrån den specifika läkemedelslärans synpunkt lika litet falla i häpenhet dersör att Belladonna, Bryonia, Mercur etc, icke under sådant förhållande serdeles gagnat, som den gängse Medicinens idkare, att hvarken Blod-utlösning eller Calomel eller någon ting annat, i större eller mindre doser gifvet medel, kan någonserdeles lindring, eller hjelpe åstadkomma. Sak samma gäller om annan wattenrot. Så wide den nämligen af tuberkler beror, wet åtmistone jag ei, att någon Läkare, från en eller andra sidan, påstätt sig hafwa sett den åshulpen om än sjukdomsprakticens mekaniska astappning här som eljest någon lisa kunnat medföra. Doctor Fleischman säger dock icke känna ett enda hjälpmittel, att bringa tuberkler och deraf beroende lungsot att försvinna, så wide annars denne sjukdom medelst Auscultation varit gifven. Uppmonad är således en och hvor, att lära känna sådana medel, som under dessa beständt gifna förhållanden någonsin medfört hjelpe. Ifrån Hygea IX: IV. 525. — O beati possidentes! Finner jag rätt till de pathologiset — anatomiska förändringarna vid utbildad Typhus abdominalis, Pneumoni, Pleuritis och Peritonitis; så kan jag naturligtvis icke förra att dessa. Dessa varo hulpnar på 24 timmar. Inom den specifika Läkekonstens Literatur är detta så ofta utsage, att föga eller intet är att riskfatta.

(Forts. n. g.)

Rödfärgkulan vid Lövberöd. Stockholm. 1839. 57.
fd. 16 fill.

En liten ledigt berättad händelse under Snaphane-orsligheterna i Skåne. Denna lilla novell är i Mellins genre. Uppfinningen är väl ej stor, men den närläggda sinnen gör den lättning underhållande nog. Ett större utrymme torde ge tillfälle för utvecklingen af de mähända större krafter.

Kim och Dick af Earl — n. Ups. 12 fill. Salhes till förmän för Småbarnestolen i Upsala.

Endast för småbarnens skull uppmane vi høgelige Allmänheten att köpa detta watten.

Prof. Grubb's Rätts- och Samhällslära är nu laggd under presen i Upsala.

På EOS prenumereras för halft år med 3 R:de Banco på Lundeqvists Boklåda i Upsala, Bonniers i Stockholm och Gleerups i Lund, samt på alla postkontor med tillägg af postarsvoden. Få exx. sedan årets början finnas mot 5 R:dr Banco.

Gefle, hos A. P. Landin.